

sygn. akt **IC 1036/16**

Dnia 10 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Paweł Poręba

Protokolant : st. sekr. sąd. Bożena Zaremba

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 roku w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa **O. (...) z/s w W.**

przeciwko **P. K.**

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda O. (...) z/s w W. na rzecz pozwanego P. K. kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu .

SSO Paweł Poręba

sygn. akt IC 1036/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział I Cywilny

z dnia 10 stycznia 2017 roku

Strona powodowa (...) (...) z siedzibą w W. wystąpiła w dniu 13 kwietnia 2016 roku z pozwem złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin –Zachód skierowanym przeciwko P. K., w którym domagała się wydania nakazu zapłaty na kwotę 97 284,25 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego (k. 2-7).

Roszczenie swoje strona powodowa wywiodła z umowy kredytu z dnia 29 grudnia 2009 nr (...) zawartej między pozwanym jako kredytobiorcą a (...) Bank S.A. jako kredytodawcą. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania spłaty kredytu, a umowa kredytu została mu przez bank wypowiedziana. (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadana została klauzula wykonalności. W dniu 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, na mocy której scedował całą swoją wierzytelność względem pozwanego na rzecz (...) (...) z siedzibą w W..

Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: suma niespłaconego kapitału w wysokości 53 272,46 złotych, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 6084,56 złotych, odsetki za opóźnienie w wysokości 37 927,23 złotych za okres od dnia następnego po rozwiązaniu umowy do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu od kwoty należności głównej 53 272,46 złotych według stopy procentowej ustalonej w umowie. Zdaniem strony pozwanej zarówno odsetki umowne jak i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 §2¹ k.c. wynoszących na dzień złożenia pozwu 12 % w skali roku. Uprawnienie do skapitalizowania odsetek strona powodowa oparła na dyspozycji art. 482 §1 k.c.

Dowodem istnienia obowiązku spełnienia świadczenia jest według strony powodowej wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 13 kwietnia 2016 roku.

Strona powodowa podniosła, iż wezwała pozwanego do zapłaty, jednak pozwany nie zastosował się do wezwania.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 roku (k. 8) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu na podstawie art. 499 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 505³³ k.p.c. stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przyjmując, że przytoczone w pozwie okoliczności budzą wątpliwość, a rozstrzygnięcie sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego.

W dniu 07 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do sygn. akt I Nc 130/16 nakazując pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 97 284,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania w kwocie 1 229,17 złotych i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 5 417 złotych w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo by wniósł w tym terminie sprzeciw (k. 55).

Odpis nakazu został pozwanemu doręczony (odebrała jego matka Z. K.) z pouczeniem o sprzeciwie w dniu 15 czerwca 2016 roku (k. 59). Termin do złożenia sprzeciwu upływał dla pozwanego z dniem 29 czerwca 2016 roku.

Pozwany w dniu 01 lipca 2016 roku złożył sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 60-61), zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, iż umowa kredytu zawarta przez niego z (...) Bank S.A. była ubezpieczona między innymi na wypadek zachorowania i niemożności dalszego zarobkowania. Pozwany podał, iż faktycznie poważnie zachorował na ostre przewlekłe krwotoczne zapalenie trzustki, trafił do szpitala w stanie krytycznym i przebywał tam około 80 dni oraz przeszedł kilka poważnych operacji. Zmuszony był zamknąć firmę by nie generować kosztów a okoliczność tę zgłosił (...) Bank S.A. i wnioskował by bank zaspokoił się z ubezpieczenia. Ze strony banku pozwany spotkał się z zarzutem oszustwa. Zdaniem pozwanego gdyby nie choroba to spłaciłby kredyt. Wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego ubezpieczyciela, tj. (...) S.A. w S..

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 roku (k. 77) Sąd Okręgowy w Nowym Sączu odrzucił sprzeciw P. K. jako spóźniony, tj. złożony po upływie przepisane go terminu.

W dniu 27 lipca 2016 roku pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu (k. 82) podając, że nie mieszka pod adresem wskazanym w pozwie, a nakaz zapłaty odebrała jego matka i podała mu błędną datę odbioru, od której pozwany liczył termin do złożenia sprzeciwu. Do wniosku pozwany dołączył oświadczenie matki Z. K. z dnia 27 lipca 2016 roku (k. 83).

W piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2016 roku (k. 89) pozwany wskazał swój aktualny adres zamieszkania.

W piśmie procesowym z dnia 14 września 2016 roku (k. 93) pozwany uzupełnił braki formalne wniosku o przywrócenie terminu składając sprzeciw tożsamy w treści ze sprzeciwem z dnia 01 lipca 2016 roku.

Postanowieniem z dnia 15 września 2016 roku (k. 96) Sąd Okręgowy w Nowym Sączu przywrócił pozwanemu P. K. termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 13 października 2016 roku podtrzymała pozew w całości (k. 101). Strona powodowa zarzuciła, iż pozwany nie wykazał faktu ubezpieczenia umowy kredytu. Z ostrożności procesowej strona powodowa podała, iż nie każdy przypadek utraty możliwości zarobkowania implikuje obowiązek wypłaty ubezpieczenia.

W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2016 roku (k. 106 -107) pozwany cofnął wniosek o wezwanie do udziału w sprawie (...) S.A. w S., podtrzymał żądanie oddalenia powództwa za przyznaniem na jego rzecz kosztów procesu i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany podał, iż umowa kredytu została wypowiedziana przez

pierwotnego wierzyciela w dniu 07 września 2011 roku, co oznacza, że od tej daty cała wierzytelność stała się wymagalna i rozpoczął swój bieg termin przedawnienia wynoszący trzy lata. Pozew z kolei został złożony 13 kwietnia 2016 roku. Pozwany powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16.

Do pisma pozwany złożył pełnomocnictwo procesowe dla profesjonalnego pełnomocnika procesowego (k. 108).

Strona powodowa w piśmie z dnia 02 stycznia 2017 roku (k. 114-115) podtrzymała pozew w całości i wniosła o nieuwzględnienie przez Sąd podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Strona powodowa podała, że pogląd wyrażony w uchwale III CZP 29/16 nie ma mocy zasady prawnej. Zgodziła się przy tym strona powodowa, że jako nabywca wierzytelności bankowej fundusz inwestycyjny nie może korzystać z dobrodziejstwa bankowego tytułu egzekucyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. K. jako kredytobiorca w dniu 29 grudnia 2009 roku zawarł z (...) Bank S.A. w K. jako kredytodawcą umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na kwotę 58 078,75 złotych.

Faktycznie do dyspozycji pozwanego postawiona została (§2 umowy) kwota 50 000 złotych zaś kwota 8 078,75 złotych stanowiła sumę kosztów, w tym 2 903,93 z tytułu prowizji bankowej a 5 174,82 złotych z tytułu objęcia kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym.

Całkowity koszt kredytu w rozumieniu art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2001 nr 100 poz. 1081) wyniósł 41 710,75 złotych (§ 6 umowy).

Pozwany zgodnie z umową (§3) zobowiązał się do spłaty kredytu w równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych na rachunek bankowy płatnych 10 dnia każdego miesiąca w wysokości 1 538,73 złotych, z tym, że pierwsza rata wyrównawcza wynosiła 925,68 złotych.

Okres spłaty miał upłynąć 10 grudnia 2014 roku.

Zgodnie z umową (§7) w razie opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu bank miał prawo pobierać od niespłaconego kredytu odsetki naliczone według zmiennej stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 miesięcznych lokat na rynku międzybankowym.

Zabezpieczeniem kredytu była cesja praw z ubezpieczenia na wypadek zgonu lub trwałej niezdolności do zarobkowania (§ 9).

W przypadku zalegania w spłacie kredytu za co najmniej dwa okresy płatności mimo upływu 7 dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu a okres wypowiedzenia wyniósł 30 dni (§ 10 umowy).

Pozwany poddał się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 116 157,50 złotych (§ 15 umowy).

Kredyt udzielony został na cele konsumpcyjne, pozwany w tym czasie prowadził działalność gospodarczą i kwotę z kredytu przeznaczył na finansowanie bieżącej działalności.

Dowód: / umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, k. 36-43; zeznania pozwanego P. K. od 00:05:03 k. 121 /

Pozwany do listopada 2010 roku spłacał terminowo kredyt.

Od dnia 16 listopada 2010 roku do 30 listopada 2010 roku pozwany P. K. był hospitalizowany w Szpitalu (...) w N. w związku z rozpoznaniem ostrego zapalenia trzustki, zapalenia otrzewnej i podejrzeniem torbieli trzustki.

W okresie od dnia 08 grudnia 2010 roku do 23 grudnia 2010 roku pozwany był ponownie hospitalizowany w Szpitalu (...) w N. z rozpoznaniem nawrotowego zapalenia trzustki i tworzącej się torbieli trzustki.

Następnie pozwany od dnia 28 grudnia 2010 roku do dnia 08 stycznia 2011 roku przebywał w Szpitalu Miejskim (...) w K. Kliniki (...) z rozpoznaniem ostrego zapalenia trzustki. W badaniu obrazowym stwierdzono w zakresie głowy i trzonu trzustki ogniska martwicy.

Od dnia 13 stycznia 2011 roku do 15 lutego 2011 roku P. K. był ponownie hospitalizowany w Szpitalu (...) w N. na oddziale (...) Ogólnej z rozpoznaniem ostrego nawrotowego martwiczo - krwotocznego zapalenia trzustki, żółtaczki mechanicznej, stanu septycznego, kamicy pęcherzyka żółciowego i przetoki trzustkowej w przebiegu pooperacyjnym. W trakcie tego pobytu pozwany był leczony okresowo metodą otwartego brzucha i usuwano tkanki martwicze.

W dniu 15 lutego 2011 roku pozwany przetransportowany został do dalszego leczenia do Szpitala Miejskiego (...) w K. Kliniki (...) i był tam leczony do 18 lutego 2011 roku z rozpoznaniem przetoki trzustkowej w przebiegu pooperacyjnym w celu wykonania (...) i papillotomii.

Na oddziale (...) Ogólnej C. U. Szpitala Miejskiego (...) w K. pozwany przebywał jeszcze w okresie od 29 marca 2011 roku do 31 marca 2011 roku z rozpoznaniem torbieli trzustki bez kwalifikacji do nakłucia i drenażu. Wypisany został z zaleceniem bezwzględnie unikania spożywania alkoholu.

Pozwany przebywał jeszcze w Szpitalu (...) w N. w okresach od: 15 czerwca 2011 roku do 17 czerwca 2011 roku, 30 czerwca 2011 roku, 14 lipca 2011 roku, 28 września 2011 roku gdzie przechodził punkcję i drenaż torbieli trzustki.

Dowód: / karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 01 grudnia 2010 roku, k. 62; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 23 grudnia 2010 roku, k. 63; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 08 stycznia 2011 roku, k. 64; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 15 lutego 2011 roku, k. 65; wynik badania rezonansu magnetycznego z 08 lutego 2011 roku, k. 66; wymaz z rany k. 67; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 18 lutego 2011 roku, k. 68; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 31 marca 2011 roku, k. 69; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 17 czerwca 2011 roku, k. 70; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 01 lipca 2011 roku, k. 71; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 15 lipca 2011 roku, k. 72; karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 03 października 2011 roku, k. 73; dokumentacja fotograficzna; zeznania pozwanego P. K. od 00:05:03 k. 121 /.

Wykorzystując przerwę w leczeniu w dniu 06 kwietnia 2011 roku pozwany złożył wniosek w (...) Bank S.A. I Punkt (...) Klienta w N. o restrukturyzację zadłużenia związku z pobytem w szpitalu i wniósł o wydłużenie okresu spłaty kredytu przez zmniejszenie wysokości rat.

Zgodnie z aneksem z dnia 06 kwietnia 2011 roku do umowy kredytu z dnia 29 grudnia 2009 roku strony umowy kredytu wydłużyły okres spłaty do 10 grudnia 2018 roku. Wysokość miesięcznej raty strony ustaliły na kwotę 1 138,96 złotych.

Strony pozostawiły (§ 1 pkt. 3) prawne zabezpieczenie kredytu w formie ubezpieczenia na wypadek zgonu lub całkowitego inwalidztwa kredytobiorcy na okres nie dłuższy aniżeli pierwotny okres spłaty kredytu.

Pozwany poddał się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 106 544,92 złotych.

Dowód: / wniosek o restrukturyzację zadłużenia z dnia 06 kwietnia 2011 roku, k. 46047; aneks do umowy kredytu z dnia 06 kwietnia 2011 roku, k. 44-45 /.

Pismem z dnia 08 lipca 2011 roku pozwany P. K. wystąpił do kredytodawcy o zaspokojenie zaległości kredytowej z ubezpieczenia od utraty pracy.

Pozwany wyjaśnił, iż zamknął działalność gospodarczą uwagi na chorobę trzustki, że jest bezrobotnym bez prawa do zasiłku i nie ma możliwości spłaty kredytu.

Podał, że przebywał w szpitalu 79 dni, przeszedł ciężką operację, ma usuniętą część trzustki, który nie podlega przeszczepom. Wyjaśnił, że leczenie nie jest zakończone z uwagi na nawracające torbiele trzustki.

Dowód: / pismo pozwanego z dnia 08 lipca 2011 roku, k. 75 /.

Pismem z dnia 07 września 2011 roku (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z dnia 29 grudnia 2009 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Z pisma wynikało, iż pozwany zalega w spłacie kredytu oraz nie odpowiedział na monit i wezwanie do zapłaty.

Dowód: / wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 07 września 2011 roku, k. 49 /.

W dniu 10 kwietnia 2013 roku (...) Bank S.A. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 77 929,11 złotych. Na kwotę tę złożyły się: niespłacony kapitał w wysokości 53 272,46 złotych, odsetki umowne od dnia 29 grudnia 2009 roku do dnia 21 grudnia 2011 roku w wysokości 6 084,56 złotych, odsetki karne za opóźnienie w wysokości 18 167,09 złotych, opłaty i prowizje w wysokości 405 złotych.

W dniu 27 maja 2013 roku bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) nadano klauzulę wykonalności.

Dowód: / (...) nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku, k. 50; postanowienie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 27 maja 2013 roku w sprawie I Co 1196/13, k. 52 /.

Umową przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. w W. przelał na stronę powodową (...) (...) z siedzibą w W. między innymi wierzytelność przeciwko P. K. wynikającą z umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku.

Pismem z dnia 30 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. w W. poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności.

Dowód: / umowa przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 19 grudnia 2014 roku, k. 24-35; wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 11 grudnia 2014 roku, k. 20; odpis z KRS (...), k. 21-22; pismo (...) Bank S.A. z dnia 30 grudnia 2014 roku, k. 53;

Na dzień 13 kwietnia 2016 roku (...) (...) z siedzibą w W. stwierdzał na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych nr (...), iż zadłużenie pozwanego wynosi 97 284,25 złotych. Kwota ta obejmuje kapitał w wysokości 53 272,46 złotych oraz odsetki w wysokości 44 011,79 złotych.

Dowód: / wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 13 kwietnia 2016 roku, k. 16 /.

Powyższy, co do zasady bezsporny, stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony w toku sprawy dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie zostały przez strony podważone, nie wzbudziły także zastrzeżeń Sądu oraz zeznań pozwanego.

Poza sporem pozostaje fakt, iż pozwany P. K. jako kredytobiorca w dniu 29 grudnia 2009 roku zawarł z (...) Bank S.A. w K. jako kredytodawcą umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na kwotę 58 078,75 złotych. Jak wynika z tej umowy (k. 36-43) faktycznie do dyspozycji pozwanego postawiona została kwota 50 000 złotych zaś 8 078,75 złotych stanowiła sumę kosztów w tym 2 903,93 z tytułu prowizji bankowej a 5 174,82 złote z tytułu objęcia kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym. Zabezpieczeniem kredytu (§ 9 umowy) była cesja praw z ubezpieczenia na wypadek zgonu lub trwałej niezdolności do zarobkowania.

W oparciu o dokumentację lekarską (karty informacyjne leczenia szpitalnego) przedłożoną przez pozwanego w sprzeciwie (k. 62-73) Sąd ustalił, że pozwany w okresie od 16 listopada 2010 roku do 28 września 2011 roku pozostawał z przerwami w leczeniu szpitalnym stacjonarnym w związku z ostrym martwiczo-krwotocznym zapaleniem trzustki.

Z tej dokumentacji oraz ze zdjęć (k. 74) wynika, że stan zdrowia pozwanego w tym czasie rzeczywiście był poważny, pozwany przechodził bowiem zabiegi operacyjne i obiektywnie oceniając nie był w stanie pracować.

Doświadczenie życiowe i dostępna wiedza medyczna wskazują, iż choroba trzustki na jaką cierpiał pozwany w istocie wymaga leczenia w warunkach szpitalnych na oddziałach chirurgicznych z dostępem do intensywnej opieki medycznej. Niektóre postaci ostrego zapalenia trzustki wymagają zaś leczenia operacyjnego, a w wielu przypadkach mimo podjętego prawidłowego leczenia dochodzi nawet do śmierci chorego.

Stąd Sąd jako wiarygodne ocenił twierdzenia pozwanego zawarte w sprzeciwie i przy przesłuchaniu (k. 121/2), że z uwagi na chorobę utracił on obiektywnie zdolność zarobkowania co miało niewątpliwie wpływ na zaniechanie terminowej spłaty kredytu.

Bezspornie w dniu 06 kwietnia 2011 roku pozwany P. K. zawarł z (...) Bank S.A. aneks do umowy kredytu z dnia 29 grudnia 2009 roku i strony umowy kredytu wydłużyły okres spłaty do 10 grudnia 2018 roku. Wysokość miesięcznej raty strony wówczas obniżyły 1 138,96 złotych.

Logicznie oceniając, gdyby w tym czasie nie istniały obiektywne przeszkody w dotrzymaniu warunków umowy kredytu, to po pierwsze pozwany nie składałby takiego wniosku, a bank nie musiałby akceptować wniosku pozwanego.

Zgodnie z aneksem (§ 1 pkt. 3) strony pozostawiły prawne zabezpieczenie kredytu w formie ubezpieczenia na wypadek zgonu lub całkowitego inwalidztwa kredytobiorcy na okres nie dłuższy aniżeli pierwotny okres spłaty kredytu.

Zawarcie aneksu – jak wynika z dokumentacji lekarskiej złożonej przez pozwanego – nastąpiło w czasie chwilowej przerwy w hospitalizacji pozwanego. Z inicjatywą w tym zakresie wystąpił pozwany co potwierdza złożony przez niego wniosek o restrukturyzację zadłużenia z dnia 06 kwietnia 2011 roku (k. 46-47).

Na tej podstawie Sąd ocenił, że pozwany nie uchylał się od obowiązku spłaty kredytu.

Dodać jednak trzeba, iż po dniu 06 kwietnia 2011 roku pozwany nadal był hospitalizowany co najmniej do września 2011 roku, stąd nie był w stanie nadal wywiązać się z warunków umowy.

Nie dziwi zatem, że pismem z dnia 08 lipca 2011 roku (k. 75) pozwany wystąpił do kredytodawcy o zaspokojenie zaległości kredytowej z ubezpieczenia od utraty pracy. Pozwany bowiem zamknął działalność gospodarczą uwagi na chorobę trzustki, był już bezrobotnym bez prawa do zasiłku i nie miał możliwości spłaty kredytu.

Bezspornie pismem z dnia 07 września 2011 roku (k. 49) (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z dnia 29 grudnia 2009 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Na podstawie (...) nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku (k. 50) Sąd ustalił jego treść. Sąd ustalił nadto, iż postanowieniem z dnia 27 maja 2013 roku w sprawie I Co 1196/13 (k. 52) Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nadał (...) klauzulę wykonalności.

Nie budzi wątpliwości, iż umową przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. w W. przelał na stronę powodową wierzytelność przeciwko P. K. wynikającą z umowy kredytu z dnia 29 grudnia 2009 roku (k. 24-35).

Pismem z dnia 30 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. (k. 53) w W. poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności.

Zeznania pozwanego P. K. (k. 121 od 00:05:03) zasługiwały w całości na wiarę jako szczerze.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów (art. 6 k.c.), iż w przeszłości toczyły się już między stronami sprawy sądowe w przedmiocie zbieżnym z roszczeniem zgłoszonym w niniejszym procesie.

Nie wykazała także strona powodowa faktu przymusowego egzekwowania od pozwanego należności w ramach egzekucji komorniczej.

W ocenie Sądu brak podstaw do kwestionowania powyższych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na skuteczny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego (k. 106-107).

Wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwanego P. K. w dniu 29 grudnia 2009 roku z (...) Bank S.A. w K. jako kredytodawcą umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) (k. 36-43).

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe Dz.U. 2015 poz. 128 tekst jednolity).

Pozwany jako kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu kredytu.

Z obowiązku tego pozwany nie wywiązał się i z uwagi na swoją sytuację losową wywołaną chorobą i kilkumiesięczną hospitalizacją.

W efekcie (...) Bank S.A. pismem z dnia 07 września 2011 roku (k. 49) wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Po wypowiedzeniu umowy kredytu doszło z kolei do wystawienia przez wierzyciela (...) Bank S.A. (...) nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku (k. 50), któremu postanowieniem z dnia 27 maja 2013 roku w sprawie I Co 1196/13 (k. 52) Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nadał (...) klauzulę wykonalności.

Następnie umową przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. w W. przełał na stronę powodową wierzytelność przeciwko P. K. wynikającą z umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku (k. 24-35) a pismem z dnia 30 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. (k. 53) w W. poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności.

Podkreślić trzeba na wstępie, iż zasadniczo podstawowym skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Na mocy umowy przelewu przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt V CKN 1542/00, publ. LEX nr 1163594). Natomiast dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Zaakcentować należy, że stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie. Zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., sygn. akt I CKN 379/00, publ. LEX nr 52661).

Uprawnienie strony powodowej do dochodzenia wierzytelności z umowy kredytu, której pierwotnym wierzycielem był (...) Bank S.A. wynika zatem z umowy cesji z dnia 19 grudnia 2014 roku (k. 24-35).

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na podstawie art. 92a cytowanej wyżej ustawy prawo bankowe (...) Bank S.A. posiadał prawo do zawarcia z funduszem inwestycyjnym umowy przelewu wierzytelności. W samej treści umowy kredytu także zostało zastrzeżone prawo Banku do dokonania cesji wierzytelności (§ 15 ust. 3 umowy kredytu k. 40).

Pozwany został poinformowany o cesji przez cesjonariusza w dniu 30 grudnia 2014 roku (k. 53).

Na dzień 13 kwietnia 2016 roku (...) (...) z siedzibą w W. stwierdzał na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych nr (...), iż zadłużenie pozwanego wynosi 97 284,25 złotych. Kwota ta obejmuje kapitał w wysokości 53 272,46 złotych oraz odsetki w wysokości 44 011,79 złotych (k. 16).

Pozwany wierzytelności tej nie kwestionował co do wysokości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem w wyniku umowy przelewu wierzytelności powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, gdyż nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, publ. OSNC 2005, nr 6, poz. 98).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela.

Tak więc w okolicznościach niniejszej sprawy z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela (banku) wygasa wskutek przejścia na inny podmiot (nie będący bankiem), a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot.

Oznacza to, że prawidłowo strona powodowa wystąpiła z powództwem przeciwko P. K. celem uzyskania tytułu egzekucyjnego.

Skuteczny jest jednak podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W myśl art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Cel i funkcja instytucji przedawnienia w kodeksie cywilnym sprowadzają się do usunięcia stanu niepewności prawnej w sytuacji, gdy uprawniony przez bardzo długi czas nie wykonuje swoich praw podmiotowych i nie realizuje przysługujących mu roszczeń (tak: wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 roku III CRN 500/90, publ. OSNC 1992, nr 7-8, poz. 137).

Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia, w sytuacji gdy termin przedawnienia już upłynął, jest bowiem możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika.

Przedawnione roszczenie co prawda nie wygasa, lecz przekształca się w tzw. zobowiązanie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia.

Procesowym następstwem skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia przez dłużnika będzie oddalenie przez organ orzekający (Sąd) powództwa wniesionego przez wierzyciela.

Pamiętać należy, iż zarzut przedawnienia Sąd uwzględnia tylko na wniosek strony, stąd jeżeli dłużnik nie podniósł zarzutu przedawnienia, to pomimo upływu terminu przedawnienia Sąd uwzględni roszczenie wierzyciela - gdy oczywiście zachodzą pozostałe przesłanki do zasądzenia roszczenia.

Powołany wyżej przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi, że wyłącznie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie ma charakter majątkowy jeśli wynika z prawa podmiotowego zaliczanego do kategorii praw majątkowych. Chodzi tu o cywilnoprawne roszczenia majątkowe, które opierają się na stosunkach prawnych łączących stronę uprawnioną i zobowiązaną, uregulowanych normami prawnymi skonstruowanymi według cywilnoprawnej metody regulacji stosunków społecznych (opartej na materialnoprawnej i formalnoprawnej równości stron takich stosunków oraz przysługującej stronom autonomii woli). Stąd też przepisy o przedawnieniu nie znajdują zastosowania do roszczeń o charakterze procesowym.

Przepis art. 117 § 2 k.c. przewiduje możliwość zrzeczenia się przez dłużnika - jako uprawnionego - korzystania z zarzutu przedawnienia.

Zrzeczenie się nie może jednak nastąpić przed upływem terminu przedawnienia. Norma ta jest wyrazem konsekwentnej realizacji zasady, że terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane na mocy czynności prawnej stron. Gdyby zaś umożliwić dłużnikowi zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia przed upływem terminu, umożliwiłoby to stronom osiągnięcie skutku równoznacznego z przedłużeniem (i to na czas nieograniczony) terminu przedawnienia roszczenia.

Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia powoduje przekształcenie - z mocy prawa - zobowiązania naturalnego z powrotem w zaskarżalne roszczenie. Takiego skutku materialnoprawnego nie niweczy oświadczenie o cofnięciu uznania, gdyż oświadczenie takie, jakkolwiek ma znaczenie procesowe, nie zmienia stanu materialnoprawnego, dotyczącego zasadności roszczeń.

Jak wskazał SN w wyroku z dnia 21 lipca 2004 roku V CK 620/03 (publ. LEX nr 137673): "Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną czynnością prawną, która wywołuje skutki prawne ex nunc. Jest to wykonanie prawa kształtującego. Jeśli zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, to należy do niego stosować wszelkie reguły dotyczące oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią".

Zgodnie z treścią art. 118 k.p.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu bankowego cechuje dość krótki 3 letni termin przedawnienia. Termin ten wynika z faktu, że roszczenie banku dotyczące zwrotu kredytu bankowego wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej. Powyższy 3 letni termin przedawnienia znajduje również zastosowanie w sytuacji gdy kredytobiorcą był konsument, ze względu na fakt, iż w przypadku kredytu udzielanego przez bank, mamy do czynienia z roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą (tak: wyrok SN z dnia 10 października 2003 II CK 113/02, publ. OSP 2004/11/141).

Odnośnie terminu, od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 k.c., w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności.

Zatem w razie wypowiedzenia umowy kredytu roszczenie przedawnia się po upływie trzech lat licząc od dnia wypowiedzenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść trzeba, że wypowiedzenie umowy kredytu nastąpiło w dniu 07 września 2011 roku (k. 49). Przed tą datą (...) Bank S.A. kierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, a zaległość nie została uregulowana.

Dlatego w ocenie Sądu od dnia 07 września 2011 roku liczyć trzeba początek biegu terminu przedawnienia.

Strona powodowa z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie udowodniła (art. 6 k.c.), aby początek biegu terminu przedawnienia liczyć od daty późniejszej.

W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerywania przedawnienia, została dokonana.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela (banku) o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (tak: uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, publ. OSNC z 2005/4/58; wyrok SN 23 listopada 2011 roku, IV CSK 156/11, publ. OSNC - ZD z 2013/1/7, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 roku II CSK 203/11, publ. OSP z 2014/6/60; wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, nie publ. ; wyrok SN z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, nie publ.; wyrok SN z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, nie publ.; wyrok SN z dnia 4 października 2012 roku, I CSK 90/12, nie publ.).

Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności (tak: wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku II CSK 196/14, publ. LEX nr 1622306).

Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (tak: uchwała SN z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, publ. OSNC z 2015/12/137; wyrok SN z dnia 10 października 2003 roku, II CK 113/02, publ. OSP z 2004/11/141; wyrok SN z dnia 23 stycznia 2007 roku V CSK 386/07, nie publ.; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2011 roku IV CSK 439/11, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku II CSK 196/14, nie publ.).

Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

Dodać trzeba, iż również skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia.

Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności (tak: wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku II CSK 196/14, publ. LEX nr 1622306).

W wyroku z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie do sygn. akt III CZP 29/16 (publ. LEX 2067028) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę

biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podgląd ten podziela.

Przypomnienia wymaga, iż zasadniczo w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.).

Co do zasady, nabywca wierzytelności wstępuje zatem w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony w uchwale w sprawie III CZP 29/16, iż w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (tak: uchwała SN z dnia 2 kwietnia 2004 roku III CZP 9/04, publ. OSNC z 2005/6/98; uchwała SN z dnia 22 lutego 2006 roku III CZP 129/05, publ. OSNC z 2007/1/4; uchwała SN z dnia 19 lutego 2015 roku III CZP 103/14 nie publ.).

Cesjonariusz nie będący bankiem nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c..

Strona powodowa (fundusz sekurytyzacyjny) nie będąca bankiem nie może zatem powołać się na bankowy tytuł egzekucyjny, a w wyniku przejścia uprawnień nie może uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c.. Jedyną dopuszczalną drogą jest dla strony powodowej ustalenie istnienia roszczenia w drodze procesu sądowego, po to aby uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak już wskazano wyżej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (LEX nr 1622306) podkreślił, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że uzyskanie przez (...) Bank S.A. klauzuli wykonalności na (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku (k. 50) postanowieniem z dnia 27 maja 2013 roku w sprawie I Co 1196/13 (k. 52) Sądu Rejonowego w Nowym Sączu czy nawet wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy tylko w stosunku do banku, gdyż pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności.

Nie wywołuje tego skutku w stosunku do strony powodowej (...) (...) z siedzibą w W..

Nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana.

Skutki prawne postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Sąd Najwyższy w uchwale III CZP 29/16 zwrócił uwagę na to, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i

przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo.

Reasumując Sąd orzekający w niniejszej sprawie akceptuje pogląd, iż czynność wszczęcia postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem - nawet jeżeli nabycie nastąpiło po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo - nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania klauzulowego czy egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Ostatecznie w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd zważył, że licząc od daty wymagalności roszczenia, tj. od dnia 07 września 2011 (k. 50) trzyletni termin przedawnienia upłynął z dniem 07 września 2014 roku.

Na dzień złożenia pozwu w niniejszej sprawie (13 kwietnia 2016 roku) roszczenie strony powodowej było już zatem przedawnione.

W sytuacji, w której doszło do przedawnienia roszczenia głównego przedawnieniu ulega również roszczenie o związane z nim odsetki. W uchwale składu siedmiu sędziów SN z 26 stycznia 2005 roku III CZP 42/2004 (publ. OSNC 2005/9 poz. 149) wskazano, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

W orzecznictwie dominuje pogląd, że nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia w oparciu o przepis art. 5 k.c. jest dopuszczalne (tak: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 roku, IV CK 380/05, publ. LEX nr 179977). Przepis ten przewiduje, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Powołanie się na art. 5 k.c. w związku z zarzutem przedawnienia może mieć miejsce jednak tylko w wypadkach wyjątkowych (tak: wyrok SN z dnia 7 listopada 2003 roku V CK 399/02, publ. LEX nr 175965).

Przy ocenie możliwości zastosowania art. 5 k.c. należy mieć na uwadze - ze względu na charakter tego przepisu - wszystkie okoliczności sprawy występujące tak po stronie wierzyciela, jak i dłużnika (tak: wyrok SA w Krakowie z 27 maja 2014 roku I ACa 353/14, publ. LEX 1630579).

Sąd wyjątkowo może zatem nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia - jeśli jego podniesienie przez dłużnika jest nadużyciem prawa.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2013 roku V CSK 516/12, (publ. LEX 1422124), mimo istotnej funkcji, jaką pełni przedawnienie, to jest funkcji stabilizującej stosunki społeczne, funkcja ta nie przedstawia się, jako nadrzędna; musi ona bowiem w pewnych sytuacjach ustąpić przed inną wartością, jaką jest prawo strony do uzyskania orzeczenia zgodnego z poczuciem sprawiedliwości. Stąd też zastosowanie art. 5 k.c. w odniesieniu do zarzutu przedawnienia zakłada rozważenie, na tle całokształtu okoliczności sprawy interesów i postaw obu stron roszczenia, tj. zarówno uprawnionego, jak i zobowiązanego.

Nie jest przy tym wykluczone uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa także wtedy, gdy przyczyny opóźnienia w dochodzeniu roszczenia leżą również, a nawet wyłącznie, po stronie uprawnionego (tak: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, publ. OSNC 2006/ 7-8/114 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2009 roku, publ. OSNC-ZD 2009/D/109).

W takich przypadkach za uznaniem zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa mogą przemawiać inne okoliczności sprawy, np. charakter uszczerbku leżącego u podstaw przedawnionego roszczenia lub szczególna sytuacja

uprawnionego, zwłaszcza w zestawieniu z sytuacją zobowiązanego, czy wreszcie sama postawa zobowiązanego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku V CSK 242/09, publ. OSNC 2010/11/147).

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż pozwany P. K. podnosząc zarzut przedawnienia nadużył prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.

W dacie wymagalności roszczenia (...) Bank S.A. pozwany był bowiem w trakcie hospitalizacji w związku z ciężką chorobą realnie zagrażającą jego życiu. Kredyt zaciągnięty przez pozwanego był ubezpieczony, a pozwany w dniu 08 lipca 2011 roku wniósł (k. 75) o zaspokojenie się przez Bank z ubezpieczenia. Mimo to (...) Bank S.A. w dniu 19 grudnia 2014 roku przełał wierzytelność na rzecz strony powodowej (k. 24) mogąc realnie przypuszczać, że przelewa wierzytelność już przedawnioną.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w pkt. I.

Powództwo zostało oddalone w całości.

Strony były reprezentowane w sprawie przez profesjonalnych pełnomocników z wyboru a strona powodowa poniosła koszty sądowe z tytułu opłaty od pozwu.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca proces jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie strona powodowa przegrywa proces i to na niej ciąży zatem obowiązek zwrotu pozwanemu kosztów w postępowania. Strona powodowa to podmiot, który zawodowo zajmuje się skupowaniem wierzytelności i ma on zapewnioną obsługę prawną etatową a rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie było skomplikowane.

W związku z tym Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 7217 zł.

Kwota ta obejmuje zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7217 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru, ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 rok poz. 1800) stosowanego ze względu na datę wszczęcia postępowania i wartość przedmiotu sporu oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów, o kosztach Sąd orzekł jak w pkt. II wyroku.

SSO Paweł Poręba